

Počátkem jara obrátilo se sedm spisovatelů-komunistů veřejným apelem k členstvu své strany, aby je upozornili, že je na čase změnit špatnou politiku jejího vedení, vedoucí proletariát od porážky k porážce. Vedení strany vyloučilo za to hned vzápětí sedm spisovatelů ze strany. Rudé právo napsalo při té příležitosti: „Dobrý kulturní pracovník může prospět dělnické třídě, stojí-li v revolučním dělnickém hnutí; jestliže se z něho vyřadí, ani uškodit jí nemůže. A bude dělnictvem smeten tak, jako ten nejposlednější z posledních.“ A tak přestali být Josef Hora, Marie Majerová, Helena Malířová, St. K. Neumann, Ivan Olbracht, Jar. Seifert a Vl. Vančura soudruhy a v komunistickém tisku se jim počíná říkat: pan Neumann, paní Malířová atd. Že těch sedm vykonalo ve straně nějakou kulturní práci? Že třeba St. K. Neumann píše z hlediska historického materialismu důkladné dějiny francouzské revoluce, jimiž by se měli právě komunisté vážně zabývat? Že Ivan Olbracht vydal nedávno román, glorifikující vznik komunismu v Československu? Že i literární dílo ostatních podepsaných spisovatelů je napojeno duchem socialistickým a proletářským? S tím vším byli lidé, vedoucí dnes komunistickou stranu, hotovi naráz. Do jednoho z krajských týdeníků strany napsal komunistický levý intelektuál článek o projevu sedmi spisovatelů, kde stálo také toto: „Citovali jsme se zanícením a s hrdostí verše Josefa Hory. Dnes

cítíme a slyšíme, jak ze všech těch veršů v náš sluch zní pouze dunivá fráze.“ Byvše nazváni likvidátoři a zrádci, což je nazvání obvyklé v revolučním slovním aparátu komunistických stran, hleděli jsme však přece jen s jistým podivem na články a invektivy komunistického tisku, jenž nespokojil se anatématem nad našimi politickými osobami, ale proklel do horoucích pekel i naše nevinná na projevu, jež jsme učinili, literární díla. Byla dána horlivými sekretáři na seznam zakázaných knih a od několika měsíců neexistují již pro hodný komsomol. Nebudete již recitovat Neumanna, Horu, Seiferta, aniž číst ty ostatní. Komunistickým pořadatelům dělnických akademií, nechtějí-li být co likvidátoři a zrádci poctění a jako nečistá úchylka ze strany vyvržení, nezbývá než škrtnout nás ze svých programů, a Komunistické knihkupectví dostalo již, doufejme, rozkaz, spálit všechny příručky, v nichž se čtou a doporučují k četbě a recitacím naše básně. Spravedlnost i teror bývají někdy hrozné, a někdy jen — směšné.